

Nisipuri mișcătoare

De Getta Neumann

După 50 de zile de groază, în Israel se instaurează treptat acalmia. În fața voinței de a-l omorî și anihila, se unise tot poporul, susținând armata și guvernul. Când însă armele tac, mintea se dezmoștește, îndoieli și întrebări încolțesc. Hamas-ul își vede menirea în a ucide evreii (atenție, nu evreii israelieni, ci evreii, în general) și în a distruge statul evreu. Oare cum va consemna istoria pe strategul luptei împotriva acestei organizații? Va fi menționat ca Netanyahu cel Mare care a cârmuit țara între Liebermann și Naftali Bennett, pe de o parte, și stânga israeliană, americanii și europenii, pe de altă parte? Se va scrie despre Netanyahu Înțeleptul care nu s-a lăsat antrenat într-un război de anvergură sau Netanyahu Nevolnicul care nu a lichidat organizația teroristă? Între timp, la Gaza, Hamas care exulta la fiecare victimă palestiniană în plus, contând pe opinia publică internațională fascinată de acest focar de război, dansează un dans macabru pe mormintele celor peste 2000 de morți, tropăie pe ruinele caselor și așezămintelor și nimicește orice perspectivă de înțelegere.

Nimeni nu se amăgește că acalmia ar fi altceva decât un răstimp de liniște precară, o stare labilă considerată ca normalitate în această regiune. Teama s-a pitulat, gata să răbufnească din nou. Nesiguranța este mare nu numai pe plan intern. Cine sunt aliații Israelului? Cine sunt prietenii? Americanii? Kerry voia să implice în tratative Turcia și Qatar, suporteri ai Hamasului. O inițiativă dubioasă. Obama se răstește la Netanyahu care nu se lasă mai prejos și se obrăzniceste și el, dar pe sprijinul militar și financiar american se poate conta. Sau poate, mai nou, egiptenii? Au distrus peste 1600 de tuneluri la graniță cu Gaza și au strangulat economia din fâșie mai aprig decât israelienii. Va deveni Assad din Siria un aliat în lupta împotriva Statului Islamic? Te pomenești că Iran va căuta alianța cu Israelul în fața invaziei barbarilor fanatici?! Putem da curs liber speculațiilor pe baza unor multitudini de argumente bine fondate, dar riscăm să ne încâlcim și să alunecăm în nisipuri mișcătoare.

Acum două zile, știrea cea mai bună a fost pentru mine că articolul despre decizia guvernului israelian de a-și însuși 400 de hectare de teren din Cisiordania era pe pagina a cincea în International New York Times. Ucraina, Rusia, ISIS & Co ocupau primele pagini. Mi-a părut bine că, cel puțin de astă dată, preocuparea obsesivă a lumii cu ce face și cum face Statul Israel a cedat în fața unor probleme mult mai grave. Greu de suportat valul grețos de anti-sionism cu creastă de antisemitism care invadase lumea întreagă! Dar nici știrea în sine nu era ușor de înghițit.

Într-un articol publicat în ziarul *Haaretz*, Yuval Diskin, ex-șef al serviciului secret israelian Shin Bet, era de părere că situația creată prin Operațiunea Protective Edge prezintă o ocazie de neratat pentru soluții diplomatice de rezolvare a problemei palestinienilor. Un alt [gatekeeper](#)¹, Ami Ayalon, la o conferință la Haifa, releva că singura soluție este cea a două state, israelian și palestinian, care să existe unul alături de celălalt. Dar cui îi pasă de părerea lui Diskin și Ayalon? Oameni cu o competență și experiență fără egal, cu o cunoaștere aprofundată a situației, dar fără un partid care să îi susțină, fără influență politică. Nimeni nu-i ascultă...

Și totuși, gustul searbăd după realizările, fără îndoială considerabile, din Operation Protective Edge, pregătirile care de acum sunt în toi pentru runda următoare nu sunt promițătoare pentru normalizarea vieții în Israel. Ciclul violenței trebuie curmat, o nouă gândire trebuie inventată. "Capetele noastre sunt rotunde, pentru ca ideile să-și poată schimba cursul", spunea artistul suprarealist Francis Picabia.

¹ Cei doi ex-șefi ai Shin Bet-ului apar în filmul documentar *The Gatekeepers*